

На слънцето, животът шо дава, тази малка птичка, пѣеше за слава. Възпѣваше тя още и пѣстрата прѣмѣна нова на земята, лазура чистъ на небесата. И тихиятъ вѣтрецъ на сутринята разнасяше съсъ сладостъ пѣсенята.

Но въ мигъ на улицата чу се викъ. Едно игриво палаво дѣте отъ нѣидѣ бързо, бързо долетѣ, наведе се, взе камъкъ и прашката изкустно завъртѣ. И тая малка зла дѣсница олучи милата пѣвица. . . И чу се жаленъ писъкъ на часа и радостната пѣсень се скжса.

И птичката, шо пѣеше щастлива, падна отъ тая китна слива и малкото тѣлце тупна въ праха на мръсния тамъ селски пжтъ.

И малкиятъ убиецъ се затече запѣхтенъ и спрѣ прѣдъ своята жертва възхитенъ. Неподвижно птичката лежеше. Отъ острата ѣ човчица струйка червена кръвь течеше. Шомъ тя сѣти дѣтето зло, потрепна леко малкото тѣло, откри очички и хвърли погледъ жаленъ и писъкъ чу се слабъ печаленъ. . .

— Шо ти сторихъ дѣте, — тя искаше да каже. И човчица едвамъ отвори даже. — Шо ти сторихъ, та ме уби? Азъ само пѣехъ. Азъ имамъ мѣнички, за тѣхъ се трудѣхъ и живѣехъ. А кой сега ще ги погледне тѣхъ, слѣдъ твоя тежъкъ грѣхъ?

Елинъ-Пелинъ

